

положили сабята отмъстителка и едно писмо, в което описали своята борба. Следъ като изпълнили дълга си, всичкитѣ 47 ронини завършили живота си съ харакири. Цѣли две столѣтия японцитѣ отъ всички острови на страната пристигали на тѣлпи да се поклонятъ предъ гробоветѣ на тѣзи 47 души народни герои. А днешнитѣ японци поставятъ върху гробоветѣ имъ своитѣ визитни картички.

Когато въ края на миналото столѣтие (1895) Русия, Франция и Германия съ общъ натискъ принудиха Япония да изпразни завзетата областъ Лиао-Тунгъ — 40 души въоръжени японци, вѣрни синове на отечеството си, за да изразятъ своето негодувание, се самоубиха, като си направиха харакири.

Последниятъ руски императоръ Николай II, преди да поеме короната, направи посещение на Япония. Въ страната на изгрѣващото слънце единъ смахнатъ полицай се опита да убие госта. Тогава една девойка, жителка на Токио, замина за старинната столица Киото и тамъ се самоуби, за да измие срама, който е нанесълъ на отечеството ѝ фанатичниятъ полицай.

Японцитѣ предпочитатъ да умиратъ на бойното поле, намѣсто да свършатъ днитѣ си въ леглото. Тѣ вѣрватъ, че ония, които приематъ мъченическа смъртъ, се превръщатъ на духове и ходятъ между живитѣ, насърдчаватъ ги и въ боеветѣ помагатъ на своитѣ сънародници. При Портъ-Артуръ единъ отъ командиритѣ насърдчава съ следнитѣ думи своитѣ войници: „Хората умиратъ, но тѣхнитѣ души не загиватъ. Въ тази битка, вашитѣ другари отъ другия свѣтъ се биятъ, заедно съ васъ.“

Паметна е речъта на адмиралъ Камимура, който сжщо се е билъ предъ укрепленията на Портъ-Артуръ. На моряцитѣ-доброволци, които се качили на единъ старъ параходъ, и били готови да заминатъ при тѣсния изходъ на залива и тамъ да се самопотопятъ, за да